

Sygn. akt V KO 3/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Siuchniński (przewodniczący)

SSN Dorota Rysińska (sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

na posiedzeniu w dniu 12 lutego 2014 r.

w sprawie z wniosku **P. K.**

o wznowienie z urzędu postępowania zakończonych wyrokami Sądu Apelacyjnego z dnia 18 listopada 2010 r.,

p o s t a n a w i a:

stwierdzić brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu.

UZASADNIENIE

W osobistym wniosku o wznowienie postępowania skazany P. K. wskazał, że w składach Sądów I i II instancji rozstrzygających jego sprawę, zasiadali sędziowie delegowani, co do których zgodę na delegowanie podpisał podsekretarz stanu a nie Minister Sprawiedliwości. Powołując się na treść uchwały siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r., sygn. akt III CZP 46/13, skazany podniósł, że powyższe jest niezgodne z obowiązującym prawem i wskazując na przepis art. 379 pkt. 4 k.p.c. wniósł o uchylenie wyroków Sądu Apelacyjnego z dnia 18 listopada 2010 r., sygn. akt ... 206/10 oraz Sądu Okręgowego w P. z dnia 28 czerwca 2010 r., sygn. akt ... 388/09 i o przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek o wznowienie postępowania, z którym wystąpił skazany ani nie spełnia wymogu formalnego określonego w art. 545 § 2 k.p.k., ani też nie powołuje się na żadną z katalogu podstaw (art. 540, art. 540 a i b k.p.k.) uzasadniających wznowienie postępowania na żądanie strony (art. 542 § 1 k.p.k.). Jako taki, wniosek skazanego nie podlega więc rozpoznaniu. Treść tego wniosku uzasadnia natomiast potraktowanie jej jako sygnalizacji o zaistnieniu uchybienia wymienionego w art. 439 § 1 pkt. 2 k.p.k., które stanowi podstawę wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania z urzędu (art. 9 § 2 k.p.k., art. 542 § 3 k.p.k.).

Na wstępie należy zaznaczyć, że podnoszona w piśmie P. K. okoliczność złożenia podpisu przez podsekretarza stanu na akcie delegowania sędziego, na podstawie art. 77 § 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych, do orzekania w innym sądzie, dotyczy w niniejszej sprawie tylko członka składu Sądu Okręgowego orzekającego w pierwszej instancji (k. 2806-2809); sędziego, który zasiadał w składzie Sądu odwoławczego, został bowiem delegowany do pełnienia obowiązków w tym Sądzie decyzją Prezesa Sądu Apelacyjnego z dnia 18 listopada 2010 r., podjętą na podstawie art. 77 § 8 Prawa o ustroju sądów powszechnych (k. 2618).

Rozważenie podnoszonej okoliczności we wskazanym zakresie prowadzi do wniosku o zgodności z prawem opisanego aktu delegowania sędziego, za jego zgodą, do orzekania w innym sądzie. Przesądza o tym w sposób jednoznaczny treść uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 14 listopada 2007 r., BSA I-4110-5/07 (OSNKW 2008, z. 3, poz. 23; OSNC 2008 z. 4, poz. 42), w której stwierdzono, że „ustawowe uprawnienie Ministra Sprawiedliwości do delegowania sędziego do pełnienia obowiązków sędziego w innym sądzie (art. 77 § 1 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, Dz. U. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) może być w jego zastępstwie (art. 37 ust. 5 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Radzie Ministrów, Dz. U. z 2003 r. Nr 24, poz. 199 ze zm., obecnie Dz. U. z 2012 r., poz. 392 ze zm.) albo z jego upoważnienia (art. 37 ust. 1 tej ustawy) wykonywane przez sekretarza stanu lub podsekretarza stanu”. Należy podkreślić, że uchwała ta, stanowiąca zasadę prawną, wiąże wszystkie składy Sądu Najwyższego. Dodatkowo wypada zaś zauważyć, iż prezentowana w uchwale wykładnia, w myśl której instytucja delegowania sędziego za jego zgodą do

czasowego wykonywania obowiązków sędziego w innym sądzie, niż ten, który został wskazany w akcie powołania, nie nasuwa zastrzeżeń z punktu widzenia konstytucyjnego prawa do sądu – została zaaprobowana przez Trybunał Konstytucyjny m.in. w uzasadnieniu wyroku z dnia 15 stycznia 2009 r., K 45/07 (OTK-A 2009 z. 1, poz. 3).

Wskazać trzeba jednocześnie, że przywołana w piśmie skazanego uchwała siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 lipca 2013 r. w sprawie III CZP 46/13, została uaktualniona treścią – wiążącej od chwili jej podjęcia – uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z dnia 28 stycznia 2014 r., BSA I-4110-4-4/13 (dotąd niepubl.). Stwierdzono w niej, że *„w wydaniu decyzji o przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe na podstawie art. 75 § 3 w zw. z art. 75 § 2 pkt. 1 Prawa o ustroju sądów powszechnych Minister Sprawiedliwości nie może być zastąpiony przez sekretarza lub podsekretarza stanu. Jak z powyższego wynika, uchwała ta (podobnie jak poprzedzające ją orzeczenie z dnia 17 lipca 2013 r.) dotyczy przeniesienia sędziego na inne miejsce służbowe – na stałe, bez jego zgody – w razie zniesienia stanowiska wywołanego zmianą w organizacji sądownictwa lub zniesienia danego sądu lub wydziału zamiejscowego albo przeniesienia siedziby sądu, a więc odnosi się do innej sytuacji, niż wskazana w sprawie niniejszej.*

Stwierdzając zatem, że rozważane okoliczności w najmniejszym stopniu nie uzasadniają stwierdzenia, że sąd był w sprawie nienależycie obsadzony, co oznaczałoby powstanie tzw. bezwzględnej przyczyny odwoławczej, przemawiającej za koniecznością wznowienia prawomocnie zakończonego postępowania, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.